

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2008, čj. hol/3397/08, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, čj. 7 Ca 194/2008 – 63,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, čj. 7 Ca 194/2008 – 63,
se zrušuje.
- III. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2008, čj. hol/3397/08, **se zrušuje**
a věc
se vrací žalované k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaná **je povinná** nahradit žalobkyni náklady soudního řízení ve výši 15 712 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Vladimíra Kroupy.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2008, čj. hol/3397/08, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 300 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Kriminálka Miami dne 24. 1. 2008 od 17:35 hodin na programu Nova, žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 11. 4. 2012, čj. 7 Ca 194/2008 – 63, zamítl. Rozsudek městského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje

III.1

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

4. Stěžovatelka zdůraznila, že popis násilných scén v rozhodnutí žalované neodpovídá obsahu pořadu. Závěry žalované, že bezcitné konání antihrdinů může působit dojmem glorifikace krutosti a že pořad obsahuje sexuálně explicitní scény, jsou nepřezkoumatelné. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2010, čj. 3 As 9/2010 – 65.

5. Podle stěžovatelky chyběl ve výroku rozhodnutí žalované popis možnosti ohrožení chráněného veřejného zájmu a způsobu spáchání předmětného správního deliktu, což je v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS.

6. Stěžovatelka setrvala na stanovisku, že nebyla relevantně upozorněna na typově shodné porušení zákona ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, čj. 8 As 73/2010 – 105, čj. 8 As 78/2010 – 94, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101). Nesouhlasila s městským soudem, že je nerozhodné, zda uložená sankce je předmětem kasačního přezkumu u Nejvyššího správního soudu. Sankce byla podle stěžovatelky uložena nezákonně, protože ve správním spisu chybí upozornění na typově shodná porušení zákona. Stěžovatelka nepřisvědčila městskému soudu, že postačuje, pokud je soudu z rozhodovací činnosti známo, že stěžovatelka byla v minulosti sankcionována za typově shodné porušení zákona. Tyto závěry nemají oporu ve správním spisu.

7. Konečně stěžovatelka vytkla žalované, že za přítěžující okolnost při stanovení výše pokuty považovala dobu vysílání pořadu od 17:35 hodin, tj. v hlavním vysílacím čase. Podle názoru stěžovatelky je za hlavní vysílací čas považován časový úsek od 19:00 do 22:00 hodin. Městský soud se s touto žalobní námitkou nevypořádal a zatížil rozsudek nepřezkoumatelností.

III.2

8. Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Rozhodnutí žalované i napadený rozsudek srozumitelně odůvodnily závadnost předmětných scén. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze zopakovala žalobní námitky, se kterými se městský soud vypořádal. Stěžovatelkou zmiňovaný rozsudek čj. 2 As 34/2006 – 73 nelze použít na posuzovanou věc, protože námitka stěžovatelky se týkala zejména rozdílného hodnocení vyznění pořadu. Z rozhodnutí žalované je patrné, jak mohly scény ohrozit zákonem chráněný zájem. Žalovaná považovala za bezvadný i výrok svého rozhodnutí.

IV.1

9. Nejvyšší správní soud se při předběžném posouzení kasační stížnosti zabýval otázkou, zda v posuzované věci byla naplněna podmínka uložení sankce stanovená v § 59 odst. 1 zákona o vysílání, tj. zda byla stěžovatelka relevantním způsobem upozorněna na porušení tohoto zákona. Osmý senát posuzoval tuto otázku již ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 85/2012, přičemž z důvodu existence rozporné judikatury zdejšího soudu ji usnesením ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47, předložil k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s.

10. Výsledek řízení před rozšířeným senátem byl podstatný i pro rozhodnutí v nyní posuzované věci, Nejvyšší správní soud proto rozhodl usnesením ze dne 21. 2. 2013, čj. 8 As 78/2012 – 28, podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. o přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 85/2012.

IV.2

11. Rozšířený senát rozhodl v dané věci usnesením ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2014. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 5 s. ř. s. o pokračování v řízení.

IV.3

12. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost je důvodná.

14. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se zohlednění doby vysílání pořadu jako přítěžující okolnosti.

15. Z obsahu spisu městského soudu vyplynulo, že v žalobě se stěžovatelka vymezila proti postupu žalované, která za přítěžující okolnost při stanovení výše pokuty považovala den a čas vysílání pořadu – pracovní den od 17:35 hodin, tedy v hlavním vysílacím čase. Stěžovatelka považovala tento závěr za překvapující mimo jiné proto, že za hlavní vysílací čas se dosud považovala doba od 19:00 do 22:00 hodin. Stěžovatelka rovněž namítla, že z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí nelze bez dalšího považovat tyto okolnosti za přítěžující.

16. Městský soud k žalobním námitkám týkajícím se stanovení výše pokuty uvedl, že žalovaná zohlednila jednotlivá kritéria pro stanovení výše pokuty a přezkoumatelně,

v souladu se základy logického myšlení a v mezích správního uvážení zdůvodnila, proč stěžovatelce uložila pokutu ve výši 300 000 Kč. Soud dospěl k závěru, že žalovaná přihlédla ke konkrétním okolnostem věci, zákonná kritéria tedy neaplikovala formalisticky či povrchně. Podřazení chování stěžovatelky pod jednotlivá kritéria bylo podle městského soudu nerozhodné, protože jejich obsah se zčásti překrývá. Žalovaná popsala své úvahy při stanovení výše pokuty srozumitelně a určitě a městský soud se s nimi ztotožnil.

17. Nejvyšší správní soud uzavřel, že městský soud pochybil, považoval-li odůvodnění výše pokuty v napadeném správním rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné. Zdejší soud byl naopak přesvědčen, že rozhodnutí žalované z hlediska přezkoumatelnosti neobstálo. V odůvodnění výše pokuty žalovaná uvedla, že „[z]a přitěžující považuje Rada také den a čas, ve kterém byl pořad do vysílání zařazen, jednalo se o pracovní den od 17:35 hod., tedy hlavní vysílací čas.“ Žalovaná tedy za přitěžující okolnost považovala den a dobu vysílání pořadu, aniž by však tuto úvahu jakkoliv vysvětlila. Rovněž nezdůvodnila, proč považuje dobu vysílání pořadu od 17:35 hodin za hlavní vysílací čas. Omezila se na pouhé tvrzení. Tím zatížila své rozhodnutí závažným nedostatkem, přičemž tato vada nepochybně mohla mít vliv na jeho zákonnost. Žalovaná totiž považovala zmíněné okolnosti za přitěžující, jejich zohlednění se proto bezpochyby muselo projevit ve výši uložené pokuty.

18. Městský soud měl pro uvedené pochybení rozhodnutí žalované zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Neučinil-li tak a shledal rozhodnutí žalované přezkoumatelným a řádně odůvodněným, pochybil a zatížil tak své vlastní rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 – 91).

19. Nejvyšší správní soud se dále zabýval ostatními kasačními námitkami, které však již nebyly důvodné, resp. přípustné.

20. Stěžovatelka namítla, že popis násilných scén v rozhodnutí žalované neodpovídá obsahu pořadu. Závěry žalované, že bezcitné konání antihrdinů může působit dojmem glorifikace krutosti a že pořad obsahuje sexuálně explicitní scény, jsou nepřezkoumatelné.

21. Námitku rozporu popisu scén a obsahu pořadu stěžovatelka vznesla již v žalobě. Městský soud k ní uvedl, že v popisu scén neshledal rozdíl oproti obsahu záznamu pořadu, který shlédl při ústním jednání. Soud tedy provedl důkaz záznamem pořadu, řádně jej zhodnotil a přezkoumatelně vypořádal odpovídající žalobní námitku. V kasační stížnosti stěžovatelka proti uvedenému závěru městského soudu nikterak konkrétně nebrojila, pouze znovu obecně podotkla, že popis scén neodpovídá obsahu pořadu, aniž by jakkoliv upřesnila, v čem by měl tento rozpor spočívat. Nejvyšší správní soud se tedy touto námitkou nemohl blíže zabývat.

22. V žalobě stěžovatelka vznesla i námitku nepřezkoumatelnosti závěru žalované, že pořad obsahuje sexuálně explicitní scény. Městský soud se s ní řádně vypořádal, když konstatoval, že rozhodnutí žalované bylo v tomto ohledu skutečně nepřezkoumatelné, protože předmětný pořad neobsahuje sexuálně explicitní scény. Soud však zároveň dovodil, že tato vada byla s ohledem na jinak přesvědčivé a odůvodněné závěry žalované

nevýznamná a nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka v kasační stížnosti tomuto závěru ničeho nevytkla, pouze opětovně obecně podotkla, že uvedené tvrzení žalované je nepřezkoumatelné.

23. Námitku nepřezkoumatelnosti závěru žalované, že bezcitné konání antihrdinů může působit dojmem glorifikace krutosti, stěžovatelka uplatnila až v kasační stížnosti. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (viz např. rozsudky ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004 – 49, č. 419/2004 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka této povinnosti nedostála a uvedenou námitku neuplatnila v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit, námitka byla nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Obdobné platí ve vztahu ke kasační námitce, podle níž výrok napadeného správního rozhodnutí postrádal popis možnosti ohrožení veřejného zájmu a způsobu spáchání předmětného správního deliktu. Ačkoliv stěžovatelka mohla vznést tuto námitku již v žalobě, neučinila tak, a námitka proto byla nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

24. Stěžovatelka dále uplatnila kasační námitky týkající se předchozího upozornění na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Nesouhlasila se závěrem městského soudu, že je nerozhodné, zda předchozí rozhodnutí o uložení sankce bylo předmětem kasačního přezkumu u Nejvyššího správního soudu. Kasační soud této námitce nepřisvědčil. Ztotožnil se s názorem městského soudu, že kasační přezkum rozhodnutí o uložení pokuty ve věci pořadu Záhada vyvolaného nebyl z hlediska účinnosti předchozího upozornění relevantní. Rozhodné bylo, že správní rozhodnutí bylo v právní moci. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, podle které se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého případného zrušení správní akt vyvolává právní následky, zakládá práva a povinnosti (viz např. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008 – 128, č. 1815/2009 Sb. NSS). Pro úplnost lze doplnit, že kasační stížnost stěžovatelky byla ve věci týkající se pořadu Záhada vyvolaného zamítnuta (viz rozsudek ze dne 23. 7. 2008, čj. 4 As 13/2008 – 107).

25. Stěžovatelka setrvala i na názoru, že sankce byla uložena nezákonně, pokud „ze správního spisu nelze doložit relevantní upozornění na typově shodné porušení zákona“. Tato námitka patrně souvisela s přesvědčením stěžovatelky o vlivu kasačního přezkumu předchozího upozornění (rozhodnutí o uložení pokuty) na jeho účinnost ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Námitku však lze vyložit i tak, že stěžovatelka vytkla žalované, že ve správním spisu se nenacházely kopie předchozích upozornění. Taková námitka je však nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka ji totiž neuplatnila v žalobě, ačkoliv tak bezpochyby mohla učinit.

26. Obdobné platí i ve vztahu ke kasační námitce, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka předchozího upozornění na typově shodné porušení zákona. S ohledem na stěžovatelkou citovanou judikaturu byla tato námitka nejspíše míněna tak, že předchozí upozornění se nevztahovala k typově obdobnému jednání. I tuto námitku stěžovatelka

poprvé uplatnila teprve v kasační stížnosti. V žalobě se omezila pouze na tvrzení, že předchozí upozornění (rozhodnutí) nemohou být relevantní, protože nenabyla právní moci nebo nebyla stěžovatelce před vysláním nyní posuzovaného pořadu doručena nebo byla právě přezkoumávána kasačním soudem. Tato kasační námitka tedy byla rovněž nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

27. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí žalované, protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

28. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadla žalobou. Náhrada nákladů celého soudního řízení byla tedy přiznána úspěšné stěžovatelce. Jejich výše je představována zaplaceným soudním poplatkem za podání žaloby (2000 Kč) a za podání kasační stížnosti (5000 Kč) a dále odměnou zástupce stěžovatelky za celkem tři úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání v řízení před městským soudem dne 11. 4. 2012 a podání kasační stížnosti - § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012]. K takto vypočtené odměně v celkové výši 6300 Kč je pak nutno připočíst náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy částku 900 Kč. Takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů byla dále zvýšena o částku 1512 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatelky povinen odvést podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše přiznaných nákladů řízení tedy činí 15 712 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu